

POSLEDNÍ

Graham Masterton

KAPKA KRVE

HOST

Nový případ si žádá velkou oběť.
Ale co když už obětovala všechno?

POSLEDNÍ Graham Masterton KAPKA KRVE

Přeložila Zuzana Trnová
Brno 2025

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

The Last Drop of Blood

Copyright © 2019 by Graham Masterton

This edition is published by arrangement
with Peters, Fraser and Dunlop Ltd.

through Andrew Nurnberg Associates

Cover picture by Bits And Splits/Shutterstock.com

Translation © Zuzana Trnová, 2025

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2702-1 (PDF)

ISBN 978-80-275-2703-8 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2704-5 (MobiPocket)

Is minic Cuma aingeal ar an Diabhal féin.

Ďábel bývá často skryt v podobě anděla.

Irské přísloví

Právě když se dva policisté snažili vytáhnout opilého kočovníka ze dveří hospody Bridle, zaslechli v dálce obrovskou ránu, jako by vybuchla bomba.

Strážník Micky Phelan se rozhlédl a zvolal: „Co to proboha bylo?“

„Sundejte ze mě ty svý špinavý pracky, jo?“ obořil se na něj kočovník. „Jen počkejte, až vás nahlásím za rasovou diskriminaci!“

„Zavři zobák, ty ožralo!“ vyštěkla na něj strážnice Neasa O'Connorová. „Moc dobře víš, že do týhle putyky máš zákaz. A smrdíš na sto honů — z toho by se jeden poblíl!“

Z hostince vyšel barman Patrick a utíral si ruce do zástěry. „Prokristapána, to byla rána jako z děla! Co to podle vás bylo?“

„Vůbec netuším,“ odpověděl strážník Phelan. „Na dělobuch na plašení vran to bylo moc hlasité.“

„To máte pravdu. Znělo to, jako by to přišlo od těch novejších baráků — támhle těch v Sean-áit Feirme. Snad tam nevybouchl plyn? Je to pár měsíců, co měli hromadu problémů s jeho únikem. Plynaři k nim jezdili obden.“

„Do háje, tak pustíte mě už?“ ozval se kočovník. Muselo mu být kolem pětapadesáti, jeho šedivé rozčuchané vlasy připomínaly keř ostružiníku a obličej mu za ty roky pití tak zrudl, že byl téměř fialový. Na sobě měl světlehnědou koženou vestu a ušpiněnou košili, z níž mu čouhalo břicho. Na přední straně vytahanych zelených manšestrových kalhot se mu skvěla tmavá skvrna od moče.

„Pustíme tě, kamaráde, jakmile si budeme jistí, že odtud vypadneš!“

„Tak jo, fajn. Tamhle stojí můj nákladák, vedle těch odpadkáčů.“

„Jestli si myslíš, že tě necháme řídit, tak to jsi asi spadl z višně. Švihej po svých. Do kempu je to jen pár kiláků. Když mockrát nespadneš do škarpy, měl by ses tam dostat dřív, než se přižene slejvák.“

Policisté Phelan a O'Connorová popadli kočovníka jako pytel shnilých brambor a společnými silami se jim ho podařilo dovléct přes parkoviště. Na chodníku ho pak pustili a on před nimi chvíli postával a kymácel se.

„Proklínám vás, oba dva,“ zamumlal a mohutně si odříhl. „Až do pátýho kolene. Doufám, že se budete smažit v pekle!“

Nato se odšoural po Ballyhooly Road, sem tam klopýtl, v jednu chvíli se dokonce zastavil a přidržel se telefonního sloupu, aby nespadl.

„Možná jsme ho tam měli zavézt,“ podotkla strážnice O'Connorová.

„Aby nám pomohl zadní sedadlo? O to fakt nestojím, děkuju pěkně.“

Sotva kočovník zmizel za zatáčkou, zaslechli druhou ránu, která nebyla tak hlasitá jako ta první, ale i tak se na sebe zamračili a pak se otočili. Asi půl kilometru od nich, podél Ballincollye Road, se na odpolední světlešedé obloze kupil sloup hustého černého dýmu.

„Tohle nebude plynové vedení,“ usoudil Phelan. „Nevím, co to sakra je, ale musíme tam zajet a prověřit to.“

Barman ještě stál ve dveřích, když kolem něj proběhli. Zvedl ruku a zavolal: „Mockrát děkuju! Stavte se na jedno, až nebudete ve službě! Na účet podniku!“

Dvojice strážníků naskočila do hlídkového vozu, zabouchla dveře a vystřelila z parkoviště před hospodou, až pneumatiky zapištěly. Odbočili doprava na Ballincollie Road, úzkou polní cestu lemovanou živými ploty, která mířila na jihozápad směrem k silnici Dublin Pike. Když minuli novou obytnou zástavbu rodinných domů z červených cihel, uviděli, že kouř stoupá odněkud dál po cestě. Téměř nefoukalo, a tak se nad nimi dým tyčil do výše jako nějaký mytický obr.

Asi tři sta metrů za Sean-áit Feirme zahnuuli za zatáčku a u silnice uviděli hořící auto. Šlehaly z něj tak vysoké plameny, že zapálily i živý plot, takže se trnkové a lískové keře rozzářily tisícovkami praskajících oranžových jisker. Vozidlo mělo bílou barvu, ale jeho střecha i horní část karoserie už v důsledku požáru zčernala. Všechna okna se roztříštila a uvnitř vozu to vypadalo jako v pekle, takže nešlo poznat, zda v něm někdo je.

Asi o padesát metrů dál stál traktor napříč cesty a u něj postával farmář ve tvídové čepici a černém pracovním kabátě, v ruce držel kbelík a tvářil se zoufale.

Strážník Phelan zaparkoval policejní auto u krajnice a společně se strážnicí O'Connorovou se vyřítili ven. Neasa otevřela kufr a vytáhla hasicí přístroj, a když pospíchali k hořícímu vozidlu, strážník Phelan zavolal nejdřív na požární stanici do Ballyvolane a potom na velitelství do Anglesea Street a zadýchaně jim sdělil polohu auta i jeho státní poznávací značku.

Žár byl natolik zběsilý, že i když stáli deset metrů od plamenů, cítili, jak jim spaluje tváře. Zpomalili a zastavili se, dokonce o kousek ustoupili. Všude kolem požáru tál asfalt a tvořily se na něm bubliny, nad střechou auta se vzduch vlnil a připomínal fata morgánu na poušti.

Strážník Phelan si od kolegyně vzal hasicí přístroj, začal jím mávat nad střechou auta a stříkat na oheň suchý prášek.

Plameny trochu ustoupily, ale jakmile přístroj vyprázdnil, opět vyskočily a zachvátily také pneumatiky.

Farmář jim spěchal na pomoc. Když se blížil k autu, boty mu při chůzi nepravidelně vrzaly a muž si rukou kryl obličej.

„Ježíši. Jaktěživ jsem nic takovýho neviděl. Zkoušel jsem na něj házet hlinu, ale jako bych chcal proti větru, znáte to, ne?“

„Viděl jste, jak to auto vzplálo?“

„Ne, neviděl. Měl jsem namířeno na tamto pole posbírat pár balíků sena, když vtom jsem zaslechl strašnou ránu. Sjel jsem co nejrychlejc z kopce, ale už to bylo v jednom ohni. Zahlídl jsem za volantem nějakýho chlapa, celej hořel, ale přiblížit se k tomu autáku a vytáhnout ho z něj už prostě nebylo možný. Bože, jenom doufám, že moc netrpěl.“

Farmář se pokřížoval a zavrtěl hlavou. V dálce — přes prasání a syčení hořícího vozidla — zaslechli sirénu. Požární stanice v Ballyvolane se nacházela jen pět minut odsud a dvacet čtyři hodin denně tam měli připravený hasičský vůz v pohotovostním režimu. Nejméně jeden další pravděpodobně pošlou z centra Corku.

Ve chvíli, kdy dorazilo hasičské auto s blikajícími majáčky, začaly plameny pomalu ustávat, ačkoli pneumatiky stále doutnaly a z prostoru pro spolujezdce se valil ještě hustší kouř než předtím. Strážnice O'Connorová zatahala strážníka Phelana za rukáv a řekla: „Podívej, Micky. Je vidět řidič. Ježíši, shořel na troud.“

„Klidně by to mohla být žena.“

„V autě, jako je tohle, spíš ne. O tom vážně pochybuju. Je to přece Jaguar XJ6, ten starý model, ne? Nejspíš proto jsme zaslechli dva výbuchy. Má dvě palivové nádrže, každou na jedné straně.“

„Hm, asi máš pravdu. Ty se v autech vyznáš líp než já, Neaso. Můj táta ovšem neměl takovou autodílnu jako ten tvůj.“

Tři hasiči začali na auto stříkat vydatné proudy bílé pěny, která vytvářela chomáče, valila se po silnici a po obou stranách se zachytávala na živém plotě. Velitel hasičské jednotky Noel Hogan přistoupil k policistům Phelanovi a O'Connorové. Byl to statný muž se zlomeným nosem připomínající boxera střední váhy a vyjádřil se příkře jako vždy, jako by na otázky typu „Co se tu stalo?“ nebo „Jak to jde?“ neměl čas.

„Úplně na škvarek!“ prohlásil. „Máte představu, jak k tomu došlo?“

„Nemáme ponětí, Noeli. Měli jsme s Neasou plné ruce práce s ožralým kočovníkem, který pozvracel celou hospodu a pak měl ještě tu drzost objednat si další pivo. Ale slyšeli jsme to. Ozvala se rána jako z děla a pak další, ale ta druhá už nebyla tak hlasitá. Neasa tvrdí, že tohle auto má dvě palivové nádrže, takže nejspíš vybuchly jedna po druhé. Těžko říct, když je teď v takovém stavu.“

Opět k nim přistoupil farmář se zdviženou rukou, jako by se hlásil ve škole. „Něco jsem vám neřekl. Když jsem uslyšel tu první ránu, přímo před tímhle autem stálo ještě jedno, ale ihned vystřelilo pryč, takže jsem si ho nestačil moc prohlédnout.“

„Tušíte, co to bylo za značku?“

„Ne, to vám nepovím. Ale bylo to fakt velký auto. Myslím, že to bylo SUV. Stříbrný nebo šedý. Ale nedokážu říct, co to bylo za značku, ani nic bližšího. Možná toyota nebo range rover. Tak něco.“

„A ze kterého směru přijelo?“

„Odtamtud... z ulice Ferncarrig.“

Přiblížili se k nim dva hasiči. Jeden si sundal přilbu a strčil si ji pod paži.

„Uvnitř je jen jeden člověk, šéfe,“ oznámil svému veliteli Hoganovi. „Je pořád připásaný. Jestli u sebe měl občanku, tak podle mě shořela na popel stejně jako on.“

„Dobře, už jsem nahlásil jeho poznávací značku, takže bychom za chvíli mohli zjistit, kdo to je,“ poznamenal strážník Phelan. „Zavolám na stanici znovu a popíšu jim i to druhé vozidlo — to SUV. Třeba ho někdo zahlédl, jak projíždí tou ulicí, obzvlášť pokud se tamtudy prohnalo opravdu rychle. Jeden nikdy neví.“

Pětice zamířila ke zčernalému vraku jaguára, ale strážník Phelan se otočil na farmáře a požádal ho: „Držte se prosím dál, pane. Svědeckou výpověď s vámi sepišu později, ano?“

„Spálená těla jsem už viděl,“ protestoval farmář. „Můj bratranec pracoval v krematoriu.“ Navzdory svým slovům se však zastavil, zatímco policisté Phelan a O'Connorová se s velitelem hasičské jednotky Hoganem přiblížili k autu.

Oba zadní blatníky výbuch zvedl a rozerval, takže teď vrak vypadal, jako by na něm přistála obludná vrána.

„Ty dvě palivové nádrže jsi trefila, Neaso,“ prohlásil strážník Phelan.

Za volantem seděla shrbená postava, spálená na uhel. Podle její výšky se s největší pravděpodobností jednalo o muže. Na obou ramenech měl epoletu z pěny a na hlavě pěnovou paruku, která mu na obou stranách odkapávala do míst, kde míval uši. Na očích měl stále brýle s ocelovými obroučkami, ačkoli plastová sklíčka žár roztavil, takže visela na obroučkách jako slzy.

Téměř půl minuty nikdo z nich nepromluvil. Potom se velitel hasičské jednotky Hogan obrátil ke kolegům a nařídil jim: „Nechte ho chvíli vychladnout. Pak přes něj přetáhněte plachtu. Vypadá to, že se žene déšť.“

Vtom strážníku Phelanovi zazvonil telefon. Kousek poodešel a přijal hovor, přičemž si jedním prstem zacpal druhé ucho, aby přehlušil rámus hasičského vozu.

„Dobře, ano, rozumím,“ přikyvoval. A potom se zeptal: „Neděláte si ze mě srandu, že ne? Ježíši. Fajn. No, podle jeho momentálního stavu nedokážeme s jistotou říct, jestli je to on. Určitě, ano. Je to fakt děsivý pohled. Ne, ještě ne. Ale jo, to je v pohodě. Mockrát děkuju, Joshi.“

Vrátil se za strážnicí O'Connorovou a velitelem hasičské jednotky Hoganem.

„Tak je to skutečně Jaguar XJ6, v12, poprvé byl registrovaný v roce 1992 na Seana Buttivanta. Pak se jeho vlastníkem stal v roce 1998 Garrett Quinn a od té doby nebylo vozidlo přehlášeno na nikoho jiného.“

„Nemyslíš snad *toho* Garretta Quinna?“ vydechla strážnice O'Connorová. Nevěřicně a zároveň zděšeně se ohlédla na zčernalou mrtvolu sedící za volantem jaguáru.

„Přesně toho myslím. Ctihodného soudce pana Garretta Quinna z Ústředního trestního soudu, nechť odpočívá v pokoji. Pokud je to samozřejmě on.“

„No... má i paruku,“ stačil ještě podotknout velitel hasičské jednotky Hogan, než mrtvému muži sklouzl kus pěny z temena do klína.

2

Katie a Kyna se po dálnici M8 vracely do Corku, a když projížděly Rathcormacem, čelní sklo jejich vozu začaly skrápět kapky deště.

„Aspoň na pohřbu nepršelo,“ poznamenala Kyna.

Katie na to neodpověděla. Stále měla pocit, že se jí poslední rozloučení, kterého se na hřbitově v Limericku zúčastnily, jen zdálo. Tolik Conora milovala, že si nedokázala představit, že uvnitř světlé dubové rakve, kterou přímo před jejíma nohama spustili do země, leží opravdu on. Conor — nebo to, co z něj zbylo, poté co se vyhodil do povětří.

Na pohřeb přišlo přes sto truchlících, včetně Conorovy bývalé ženy Clodagh, i když ta si oblékla spíš šedé než černé šaty a v klopě měla bílou lilii, jako by chtěla dát najevo, že jí není zase tak moc líto, že zemřel.

Většinu smutečních hostů tvořili příbuzní, přátelé z ISPCA¹ nebo lidé, jejichž zatoulané či ukradené psy Conor během své kariéry psího detektiva našel. Katie považovala za smutně příhodné, že ho pohřbili nedaleko hrobu Dolores O'Riordanové, zpěvačky ze skupiny Cranberries. Její „Dreams“ byla jedna z Conorových oblíbených písní: *Ten, kdo tu padá, jsem já*.

Dešť sílil čím dál víc, a tak musela Katie přepnout stěrače na nejrychlejší otáčky. Na silnici nebyl téměř žádný provoz a už několik kilometrů nezahledly jediné auto, což jen umocňovalo její sklíčenost. Kyna to musela vycítit, protože natáhla ruku a jemně jí stiskla stehno.

Na Katieině telefonu se rozezněla píseň „Mo Ghille Mear“ (Můj galantní hrdina), kterou si nastavila jako vyzvánění, když se s Conorem k sobě sestěhovali. Uviděla, že jí volá detektiv Patrick O'Donovan, a tak předala mobil Kyně.

„Patricku? Tady strážmistryně Ni Nuallánová. Paní komisařka právě řídí.“

Poslouchala a pak řekla Katie: „Omlouvá se, že ti volá, protože ví, žeš právě byla na Conorově pohřbu. Ale prý jde o něco, o čem bys měla nutně vědět. Je to něco velmi naléhavého.“

„Když je to tak neodkladné, tak pokračuj. O co jde?“

Kyna se znovu zaposlouchala, zamračila se a pak zvolala: „Panebože!“

„No tak, pověz mi to,“ vybídla ji Katie. „Už mě nenapínej.“

Kyna zvedla ruku a naznačila jí, že stále poslouchá. „Kde? Dobře. A ti dva, O'Connorová a Phelan, tam pořád jsou? Dobře, Patricku. Rozumím. Tak se setkáme tam. Teda... musím se jí samozřejmě zeptat.“

„Zeptat se mě na co?“ chtěla vědět Katie, jakmile jí Kyna vrátila telefon.

„Strážníci O'Connorová a Phelan právě zasahovali u hořícího auta na silnici mezi křižovatkou White's Cross a lokalitou Dublin Pike. Hasiči už ho uhasili, ale řidič je stále uvnitř. Uhořel.“

„Byl v tom autě kromě něj ještě někdo?“

„Pokud víme, tak ne. Na místě je podle všeho nějaký svědek, a kdyby se z toho auta, než vybuchlo, někdo dostal, byl by ho viděl. Ale zahlédl jiné vozidlo, SUV, které odtamtud rychle odjelo, jakmile tohle auto vzplálo.“

„A Patrick tam jede?“

„Ano, se Seanem Begleym a Pádraigín Scanlanovou. A Bill Phinner tam pochopitelně posílá i tým forenzních techniků.“

„A co je na tom tak strašně urgentního?“

„Jde totiž o toho řidiče. Na určení totožnosti na místě nehody je příliš spálený. Ale to auto je starý jaguár, který je registrovaný na soudce Garretta Quinna.“

„Cože?“

„To mi říkal Patrick. Na soudce Garretta Quinna.“

„Jak to? Pan soudce Quinn měl být dnes odpoledne u soudu. Má přece vynést rozsudek nad Donalem Hagertym.“

„Jestli ta osoba v autě je opravdu on, tak k tomu v žádném případě nedojde.“

„Panebože,“ vydechla Katie. „Kde jsi říkala, že to auto našli? U White's Cross?“

„Přesně tam. Na Ballincolly Road, nedaleko od hospody Bridle.“

„Zavolej zpátky Patrickovi. Řekni mu, ať se spojí s vedoucím soudní kanceláře a zjistí, jestli se tam už soudce Quinn ukázal.“

„To už udělal, Katie. Zatím po něm není ani památky, i když rozsudek má vynést až ve tři.“

„Dobře. Tak se zajedeme podívat na to auto. Když na křižovatce Killalough Cross odbočíme, je to jen kousek.“

Katie sešlápla plyn až na podlahu a v prudkém lijáku se řítily rychlostí přes sto kilometrů v hodině. Kyna chvíli mlčky seděla a pak se zeptala: „Jsi si jistá, že tam chceš jet? Může se o to bez problémů postarat Sean. Vždyť jsi právě pochovala Conora.“

„Já vím. Ale aspoň přijdu na jiné myšlenky. A navíc znám soudce Quinna ještě z doby, než mě povýšili. Jestli je to skutečně on... tak to bude tragédie. Je laskavý a spravedlivý a je to ten nejpohlednější soudce, jakého jsem kdy poznala.“

Kýna na to nic neřekla a jen seděla s rukama v klíně, když na křižovatce Killalough Cross odbočily a vydaly se po klikatých cestách, které je dovedou až ke spálenému autu.

Dorazily tam ve stejnou chvíli jako zástupce vrchního velitele hasičského sboru Matthew Whalen a zaparkovaly přímo za jeho červeným Fordem Rangerem. Když vystupovaly z auta do deště, po úzké venkovské cestě právě přijížděl druhý hasičský vůz s blikajícími majáčky, i když už bylo jasné, že nebude potřeba. Vyhořelé auto zakrývala velká šedá nepromokavá plachta a hasiči, kteří zasahovali jako první, stáli zamlkle kolem něj a promoklí až na kůži přešlapovali.

Katie si ze zadního sedadla vzala lesklý černý pršiplášť. Měl špičatou kapuci a Conor jí vždycky říkal, že v něm vypadá jako čarodějnice z poloostrova Islandmagee. Kynina žlutá větrovka měla také kapuci, ale lemovanou kožesinou. Když dostihly Matthewa Whalena, z auta vystoupili rovněž strážníci Phelan a O'Connorová, kteří se v něm ukrývali před deštěm, a přišel za nimi i velitel hasičské jednotky Hogan.

„Tak co se tu stalo?“ zeptala se Katie.

„Vypadá to, že obě palivové nádrže vybuchly, jedna po druhé,“ oznámil jim velitel hasičské jednotky Hogan. „Budeme si samozřejmě muset počkat, co nám k tomu řeknou vyšetřovatelé požárů a vaši technici. Obecně ale platí, že skoro všechna samovolná vznícení vozidel začínají v motorovém prostoru, nikoli v palivové nádrži.“

„Znamená to, že se podle vás nejednalo o samovznícení?“

„Jak říkám, musíme počkat, až to prověří Cumann Imscrú-daitheoirí Dóiteán². Ale vsadil bych boty, že ten požár někdo založil úmyslně.“

„Detektiv O'Donovan říkal, že tu svědek těsně před výbuchem zahlédl ještě jedno auto.“

„Přesně tak, madam,“ potvrdila strážnice O'Connorová. „Tím svědkem je farmář, který stojí tamhle u toho traktoru. Prý tu viděl šedé nebo stříbrné SUV. Ukážeme mu fotky různých vozů a třeba se nám podaří trochu zúžit možnosti.“

„O'Donovan mi taky říkal, že ten jaguár je registrovaný na soudce Garretta Quinna. Už jste zjistili, jestli tím řidičem je skutečně on?“

„Totožnost řidiče jsme zatím nebyli schopní s jistotou potvrdit. To víte, nechtěli jsme se ho dotýkat dřív než technici. Na podlaze před sedadlem spolujezdce leží mobil, ale displej má úplně roztříštěný, a ani na něj jsme nechtěli sahat, abychom náhodou nezničili nějaké forenzní důkazy.“

Katie se otočila zpátky k veliteli hasičské jednotky Hoganovi. „Ráda bych se na toho řidiče podívala.“

„Je poněkud spálený, madam, jak si jistě dovedete představit.“

„Už jsem viděla horší.“

„Tak dobře,“ souhlasil velitel hasičské jednotky Hogan. „Chlapi, zvedněte plachu, prosím, aby si paní komisařka Maguirová mohla to tělo prohlédnout.“

Dva hasiči nadzvedli mokrou plachtu a hlučně ji přetáhli přes střechu vyhořelého automobilu. Katie se k němu strnulou chůzí přiblížila a pak téměř půl minuty bez hnutí stála a hleděla na zuhelnatělou postavu sedící za volantem. Kůži měl úplně spálenou, takže viděla jeho obnažené, potřhané, zčernalé svaly pokryté malými kuličkami, jako by ho někdo hrubě vytesal z hrudek uhlí. Oční důlky měl prázdné a hnědé zuby cenil jako vlk.

Uvnitř vozu toho moc nezůstalo. Ze sedadel zbyla jen kovová konstrukce a lesklá palubní deska z ořechového dřeva

ohořela a zpuchýřovatěla. Katie si všimla, že řidičova pravá ruka stále spočívá, téměř ležérně, na volantu.

Přistoupila až těsně ke dveřím řidiče. To, čeho se obávala, už zahlédla, ale chtěla si být naprosto jistá. Už o tom nebylo pochyb. Zuhelnatělým mužem byl soudce Garrett Quinn. Pokřižovala se a zašeptala: „*Prosím, Pane, ať odpočívá v pokoji.*“ Pak se odvrátila a stáhla si kapuci víc do obličeje, aby velitel hasičské jednotky ani ostatní požárníci neviděli, že se jí do očí derou slzy.

Přistoupila k ní Kyna. „Jsi v pořádku, Katie?“

„Ano, děkuju, Kyno. Jsem úplně v pohodě.“

„To teda nejsi.“

„Tobě nikdy nic neunikne, co? Máš pravdu, nejsem.“

Společně se vrátily k autu. Když už byly skoro tam, dorazily další dva vozy i s bílou dodávkou technického oddělení. Z prvního automobilu vystoupili strážmistr Sean Begley s detektivem Pádraigín Scanlanovou a z druhého detektiv O'Donovan.

„Jak to jde, madam?“ zeptal se strážmistr Begley. Měl na sobě krátký vlněný kabát velbloudí barvy, který mu byl příliš těsný, protože znovu nabral všechna kila, která před Vánoci shodil, a placatou hnědou tvídovou čepici, podobající se velkému kravinci. Pádraigín vypadala unaveně, ale jako vždy hezky. Nechala si narůst dlouhé blondaté vlasy a sepnula si je do pevného francouzského drdolu.

„Je to skutečně soudce Quinn,“ oznámila jim Katie. „Podle obličeje se jeho totožnost určit nedá, je příliš spálený, ale poznala jsem prsten, který má na ruce.“

„Opravdu?“ podivil se strážmistr Begley.

„Jedná se o tradiční irský prsten, Seane. Z bílého a žlutého zlata. Takový existuje jen jeden, a to ten jeho.“

Připojil se k nim Matthew Whalen. Katie mu sdělila totéž: „Právě jsem říkala strážmistrovi Begleymu, že není pochyb

o tom, že obětí je soudce Quinn. Má na ruce unikátní prsten, o kterém vím, že ho nikdy nesundává.“

„Panebože,“ vydechl detektiv O'Donovan. „Ale udivuje mě, že se neroztavil.“

Matthew Whalen zavrtěl hlavou. „Jestli je ze zlata, tak se neroztaví. Zlato se při teplotě nižší než tisíc šedesát čtyři stupňů Celsia neroztaví — každopádně ne, pokud se jedná o osmnáctikarátové zlato. Nejvyšší teplota, kterou jsme zaznamenali v hořícím testovacím vozidle, byla devět set stupňů Celsia.“

„Neříkejte mi, že jste přesvědčili nějakého troubu, aby si sedl s teploměrem v ruce do hořícího auta,“ prohodil strážmistr Begley, ale Kyna po něm střelila pohledem, který zcela zjevně říkal, že tohle není vhodná chvíle na vtipkování. Katie odvrátila hlavu, hřbetem ruky si otřela oči a oba detektivové z jejího tónu hlasu jasně poznali, že je rozrušená.

Nehodlala jim říct, jak je možné, že prsten soudce Quinna poznala — aspoň prozatím ne, a ani pak by jim neřekla celý příběh. V kostce, před mnoha lety, krátce poté, co ji povýšili na inspektorku, si s Garrettem Quinnem byli blízcí. Tento jedinečný prsten vyjadřoval to, co symbolizují všechny takové tradiční irské prsteny — náklonnost a přátelství, které trvá po celý život.

3

Thomas O'Flynn seděl se svou přítelkyní a třemi kumpány u zadního baru v hospodě Weavers, když dovnitř vešel Billy Hagerty a oznámil mu, že soudní slyšení, při kterém měli vyvést rozsudek nad jeho bratrem, se odkládá.

„A to jako proč?“

„Nemám páru. Ptal jsem se u soudu, ale nechtěli mi to říct. Prej to teď může trvat pár dnů, než se dozví, na jak dlouho půjde sedět.“

„To je teda opruz. Tvrдили mi, že dneska odpoledne to už jednou provždy skončí.“

Weavers byla malá upadající putyka na strmém rohu Gerald Griffin Street v Blackpoolu na severu Corku, jejíž stěny byly obložené tmavým dubovým dřevem a ověšené vybledlými fotografiemi hráčů hurlingu ze šedesátých let. V rohu doutnal rašelínový oheň a před ním ležel mokrá žlutohnědý irský vodní španěl.

Ze všech přítomných vypadal Thomas O'Flynn nejelegantněji. Měl na sobě luxusní lesklý šedý trojdílný pánský oblek, bílou košili s vysokým límečkem a černobílou kravatu se znakem GAA³. Jeho obličej však vypadal, jako by se vynořil z nějaké noční můry. Pod prořídrou blondatou přehazovačkou byl bledý jako stěna, měl ostré trojúhelníkové lící kosti, dlouhý špičatý nos a úzkou čelist, která jako by se táhla donekonečna a pak se náhle na konci zalomila. Jeho oči byly tak malé a zapadlé, že to skoro vypadalo, jako by je vůbec neměl, a nad nimi mu čnělo rozčuchané blondaté obočí, které se při řeči zvedalo

a klesalo, obzvlášť když se na někoho hněval nebo někomu hrozil, takže k vyjádření svých emocí oči ani nepotřeboval.

Billy Hagerty si přisunul židli a posadil se na opačnou stranu stolu. Byl to malý tloušťík s vyholenou hlavou a v bronzově hnědé péřové bundě působil ještě zavalitěji.

„Podle mého by měl Donal za to, že sprovodil Mickyho Riordana ze světa, dostat dopřic medaili, a ne jít bruchet.“

„Myslíš?“

„Já jen říkám, že udělal to, co měli fízlové udělat už setsakra dávno. Když zastřelili dělnase Jimmyho a Aodghana a hodili je do řeky, zabásli snad policajti Mickyho Riordana? Určitě moc dobře věděli, kdo to udělal, ale nesebrali ho a ani se ho nezeptali, co měl k snídani!“

„To máš recht, Billy,“ přitakal Thomas a zamračil se. „Ale teď Donal zašel už moc daleko, když odpráskl i Mickyho starou a jeho dvě malý děcka. Kdyby sejmul jen samotného Micka, možná by k němu byli fízlové mnohem shovívavější, nebo by dokonce přivřeli oko.“

„Dyť to byla sebeobrana. Neměl na vybranou.“

„No jasně. Sebeobrana proti devítiletý holce, šestiletému klukovi a jejich mámě. A Donal se mohl chránit jen dvěma plně nabitými glocky.“

„Bál se, že proti němu budou svědčit, Thomasi, a potom toho fakt litoval. Dokonce se šel přiznat.“

„Říkám si, že je to tak vlastně dobře, protože je zázrak, že si ho policajti nikdy nespojili se mnou. A teď už je každopádně pozdě. Život už jim nevrátíme a já jsem udělal, co jsem mohl, abych přesvědčil soudce, ať jsou na něj mírní. Teď musíme počkat a uvidíme, s jakým trestem vyrukoujou.“

„Hej, Tommy... povím ti, jak mě můžeš potěšit,“ ozvala se hrdelním hlasem přítelkyně Thomase O'Flynna.

„Tady ne, Muireann. Před chlapama ne. Ještě by z tebe měli infarkt.“

„Ale prosím tě, Tommy. To jsem nemyslela. Dala bych si další gin, ale tentokrát do něj chci o hodně víc ledu!“

Muireann byla přinejmenším o patnáct let mladší než on, měla ofinu černou jako uhlí a sytě červené rty zvětšené kolagenem, falešné řasy připomínající dva rozčuchané kosy, ale na jednom oku se jí začínaly odlupovat. Na sobě měla krátké upnuté červené vlněné šaty s hlubokým výstřihem, do něhož se jí spouštěl keltský přívěsek ve tvaru měsíce. Thomas na ni narazil před dvěma měsíci v nočním klubu Zombie Lounge a tu noc si ji odvedl k sobě domů na několik hodin usilovného, ale tichého sexu, který přerušovaly jen jejich vzdechy. Od té doby s ním zůstala a následovala ho téměř kamkoli. Ani nevěděl, kde bydlí, a vlastně ho to nezajímalo.

„Nemélas už dost?“ zeptal se jí Thomas. „Kolikátá je tahle, čtvrtá? Pak mi zase poblíž trenky.“

„Ale no tak, Tommy. Nebuď takovej páprda. Nevím proč, ale mám na něj dneska hroznou chuť.“

Thomas se podíval na Billyho Hagertyho. „Dáš si taky, kámo?“

„Gin by mi bodl, díky.“

Thomas kývl na jednoho ze svých tří společníků, co se děli poblíž a dohadovali se, na které koně si mají tento víkend vsadit na dostizích v Leopardstownu. Člověk by je mohl mylně pokládat za trojčata, protože všichni měli černou koženou bundu, dlouhé zplihlé vlasy, po stranách vyholené, plnovous a zpod límečku jim všem vykukoval vytetovaný had.

„Objednej to samý pro celej stůl, Darraghu,“ poručil mu Thomas. „A jedno pivo pro Billyho.“

Když byl mladík na cestě k baru, zazvonil mu telefon. Přijal hovor, zatímco barmanovi Lennymu ukazoval prstem, že si všichni dají ještě jednou totéž a k tomu jedno tmavé pivo.

Náhle polohlasitým šepotem vyhrkl: „Cože? To si děláš kozy! Fakt? Ježíši!“

Podal mobil Thomasovi. „Volá Willie. Právě slyšel v rádiu, že soudce Quinn je mrtvej. Zemřel při autonehodě.“

„To si děláš prdel,“ vydechl Thomas, ovšem vzápětí zvedl ruku a naznačil, že si telefon nepřevzme. Sám u sebe nikdy mobil nenosil, dokonce ani předplacený telefon nebo kradený přístroj, protože byl přesvědčený, že by ho tak policie mohla vysledovat a odposlouchávat jeho hovory. Měl za to, že když policisté netuší, kde se nachází, a nevědí, o čem mluví, nemůžou ho zatknout ani mu dokázat, co má v plánu.

„Tak prej ne. Vyřídím mu to,“ rozloučil se Darragh. „Zatím, brácho. Jasně.“

„Kdy se to stalo?“ zeptal se Thomas.

„Willie říkal, že někdy dneska ráno. Někde u Dublin Pike. Na místě nebylo žádný jiný auto. Policajtí ale hledají šedý nebo stříbrný SUV, protože jeho řidič mohl něco zahlídnout.“

„Nebylo tam žádný jiný auto?“ zopakoval Thomas. Pomalu otočil dlouhou úzkou čelistí a začal skřípat zuby. Několikrát se zhluboka nadechl a vypadalo to, že mu oči dočista zmizely. Ostatní u stolu se od něj odklonili, skoro jako by se báli, že snad skutečně vybuchne a jeho ostatky je zasypon.

„Nebylo tam žádný jiný auto? Já toho idiota O'Malleyho do prdele zabiju! Vlastnoručně ho kurva uškrtnu a shodím ho z mostu do řeky. To snad není možný! To nemůže být sakra pravda! Tolik nervů mě to stálo, Billy! Takovýho přemlouvání! Do háje! Quinn měl přece dneska odpoledne vynést rozsudek nad tvým bráchou!“

„Možná to fakt byla jen nehoda, Tommy,“ prohodila Mui-reann. „Jak říkal Darragh.“

„Buď zticha, ty rajdo pitomá! V tom má sakra prsty O'Malley, to byl určitě on. Co dělal Quinn v Dublin Pike, když bydlí v Ti-voli? Říkal jsem O'Malleymu: ‚Ještě si s ním naposledy promluv. Ještě jednou se mu připomeň.‘ Ale slušně. Slušně!“

Thomas seděl a vřelo to v něm zlostí, zatímco ostatní cílí nesví rychle dopili gin.

Po několika minutách Thomas spolkl poslední doušky tmavého piva a zapil ho zbytkem whiskey, pak třískl oběma sklenicemi o stůl tak silně, až všichni nadskočili, a vstal.

„Tak jo, chlapi,“ zavelel, „zajedeme do Farranree popovídat si s O'Malleym. Chci přesně vědět, co to bylo za ‚nehodu‘, při který Quinn přišel o život. Dyť je dost možný, že se tu brzo začnou ochomejtat policajti a budou se nás nepříjemně vyptávat. A jak může člověk tvrdit, že o něčem nemá ani páru, dokud neví, o čem nemá mít ani páru. No, nemám snad pravdu?“

Billy si zapínal péřovou bundu a zamrkal. „To teda máš,“ souhlasil. A pak dodal: „Chceš to zopakovat?“

„Jen běž, Billy. Až budeme vědět víc, Darragh ti zavolá.“

„Tak zatím, chlapi!“ zavolal na ně barman Lenny, když vyrazili ke dveřím. Thomas zvedl ruku, ale nerozloučil se.

První vyšel na ulici Billy. Už lilo jako z konve, středem Gerald Griffin Street se valila dešťová voda, vytvářela na ní žebrové vzorce a tryskala i z ucpaných kanálů. Mraky visely tak nízko, že to vypadalo, jako by se roztrhaly o televizní antény, a teď připomínaly rozervané šedé povlečení. Z kopce se pomalu šinulo nákladní auto s lešením a ve stejnou chvíli vyjžděla nahoru k Weavers bronzová Honda Accord s blikajícím majáčkem.

Jakmile se honda přiblížila k rohu ulice Cathedral Walk, zpomalila. Když projížděla kolem vchodu do hospody, její zadní

okénko u vnější strany vozovky se stáhlo a ozvaly se dva tlumené výstřely, jako když někdo nahlas kýchne, poté následoval ještě třetí. Billy zavrával a svalil se na chodník, kde se rozplácl na záda s rozpaženými rukama. Thomas, který šel hned za ním, uskočil dozadu, narazil do Muireann, pak se vrhl na podlahu a přitom shodil stojan na deštníky.

Darragh odstrčil Muireann stranou, vyskočil ze dveří a vyškubl ze své černé kožené bundy revolver. Zamířil nahoru po silnici, ale už bylo příliš pozdě. Honda právě odbočovala za roh do Cathedral Road, na okamžik se jí rozzářila červená brzdová světla a pak zmizela.

Darragh se rozhlédl. Billy stále ležel na chodníku, z hlavy mu proudila tmavočervená krev a stékala z kopce dolů. Thomas vykoul ze dveří hospody, a když zjistil, že honda už je pryč, vyšel ven.

„Muireann, zůstaň uvnitř, zlato,“ nařídil jí. „Tohle vidět nechceš.“

Thomas a jeho kumpáni se shlukli kolem Billyho a mlčky ho pozorovali, jako by byli vzdálení příbuzní, kteří právě dorazili na pohřeb. Jedna střela ho zasáhla do pravé části úst, takže mu dolní čelist i se všemi zuby, z nichž většinu měl vyplněnou amalgámem, visela na stranu. Druhý projektil ho zasáhl asi tři centimetry nad levým okem. Vstupní ránu představoval jen úhledný kruh, ale kulka s dutým hrotem mu vybuchla uvnitř hlavy, takže mu praskla zadní část lebky. Nahnědlý mozek se mísil s krví a pomalu vytékal na dlažební kostky.

Třetí náboj mu prošel pérovou bundou, lehce vpravo, takže mu pravděpodobně vnikl do jater.

Ve dveřích se objevil barman Lenny. „Zavolal jsem policii. Řekl jsem jim, že budeme potřebovat taky sanitku.“ Podíval se na Billyho a vykřikl: „Ježíši! Je mrtvej?“

„Jasně že ne,“ opáčil Thomas. „Jen si dává šlofika. Jak to asi sakra vypadá?“

„Co uděláme, šéfe?“ zeptal se jeho druhý nohsled Milo a neklidně si okusoval nehet na palci. Na protějším chodníku se shromáždil hlouček zvědavců, ale žádný z nich se neodvážil přejít cestu, protože jasně viděli, že Billymu už není pomoci.

„Počkáme, dokud nedorazí fízlové, a až přijedou a zeptají se nás, co jsme viděli, řekneme jim pravdu. Nic jsme neviděli a nic nevíme. Dokonce ani netušíme, kdo je tenhle chlap, kterýho zastřelili.“

„Já vím, kdo to je,“ prohlásil Milo. „Je to Billy Hagerty.“

„Ukázal ti někdy rodnej list?“

„No, to fakt ne.“

„Tak jak víš, že je to opravdu on?“

„To nevím.“

„A přesně tohle řekneš fízlům. Nemáš páru, kdo to je. Tečka.“

Milo se chystal ještě něco namítnout, ale pak si všiml výrazu v Thomasově tváři — tentokrát Thomas vypouklil oči jako ještě nikdy předtím, takže připomínaly hlavičky dvou ocelových hřebíků.

„Ne, máš pravdu, šéfe. Vůbec nevím, kdo to je. Vlastně jsem ho nikdy neviděl, i když jsme spolu minulej pátek popíjeli v knajpě.“

„Bože, dej mi sílu!“ zaúpěl Thomas a zhluboka se nadechl. Neslyšel sirény, ale blikající majáčky se odrážely od výloh obchodů po celé Gerald Griffin Street, jak se k nim řítily dva hlídkové vozy.

4

Katie chtěla jet po Conorově pohřbu rovnou domů do Cobhu, aby mohla vzít svého irského setra Barneyho a fenku irského červenobílého setra Foltchain na procházku k tenisovému klubu. Conor s nimi vždycky tak dováděl, že kdykoli se vrátila do Carrig View sama, bylo vidět, jak jim vrtá hlavou, kde vězí Conor. Jak má ale vysvětlit jeho smrt dvěma psům?

Avšak po záhadném úmrtí Garretta Quinna nebylo pochyb o tom, že se i s Kynou bude muset vrátit na velitelství. Ještě než sjela z Ballincollie Road, zavolala do komunikačního centra v Anglesea Street a nařídila seržantovi Murphymu, ať zkontroluje záběry z průmyslových kamer a pokusí se zjistit, jak se Garrettovo auto dostalo na místo nehody. Od jeho domu na předměstí v Tivoli mu k budově soudu stačilo zamířit přímo do centra města po Lower Glanmire Road, která vedla na západ podél severního břehu řeky Lee. Křižovatka White's Cross ležela více než šest kilometrů severně.

Katie už také krátce hovořila s tiskovým mluvčím policie Mathewem McElveyem a uložila mu, ať svolá tiskovou konferenci na čtvrt na šest, což bylo akorát na to, aby televize *RTÉ* stihla odvysílat reportáž o Garrettovi ve večerních zprávách *Six One News*. Mimořádnou zprávu o jeho smrtelném zranění už zveřejnila rozhlasová stanice *Cork FM*, ale komisařka zamýšlela pouze oznámit, že měl dopravní nehodu a že to vyšetřují. Nehodlala říct, že ve svém autě uhořel.

Zaparkovala na svém obvyklém místě za policejní stanicí, ale když vystoupily, řekla Kyně: „Myslím, že nejdřív musíme

zajít za Stephenem Herlihym. Ráda bych věděla, nakdy přeloží slyšení, při němž mají vynést rozsudek nad Donalem Hager-
tym. Kromě toho bych mu chtěla projevit soustrast.“

Zamířily k nové budově trestního soudu. Administrativní kanceláře ve zrenovovaných budovách z červených cihel smě-
řovaly do ulice. V komplexu původně sídlila modelová škola⁴,
založená roku 1864, a dosud se pyšnila osmnáct metrů vysokou
zvonící, na niž starší studenti vystupovali pozorovat hvězdy.
Za těmito budovami se tyčila moderní betonová stavba ve tva-
ru krychle, v níž se nacházely soudní síně, prostory pro soud-
ce a vazební věznice. Vedoucího soudní kanceláře Stephena
Herlihyho zastihly na chodbě obložené světlým dřevem, které
ještě vonělo čerstvým lakem. Prostorem se nesla ozvěna kroků.
Stephen Herlihy právě hovořil se dvěma úředníky.

„Paní komisařko,“ pozdravil ji svým barytonem. „Očekával
jsem, že přijdete.“

Byl to korpulentní muž se soudkovitým hrudníkem a s ne-
poddajnými prošedivělými vlasy. Na sobě měl decentní čer-
ný oblek. Připomínal jí Roberta Mitchuma — i on byl mo-
hutný, velmi mužný a mluvil pomalu — a přesto věděla, že
se bez osobní stráže neobejde. Za tu krátkou dobu, kdy si
byli s Garrettem Quinnem blízcí, se toho dozvěděla hodně
jak o fungování soudu, tak o tom, kdo komu dluží laskavost
a proč.

„Sotva před pěti minutami jsme se vrátily z místa nehody
u White's Cross,“ oznámila Stephenovi Herlihymu Katie a se-
věřela jeho velkou pravou ruku do svých dlaní. „Byl to obrov-
ský šok, Stephene. Už tak to tam vypadalo strašlivě, ale když
jsem zjistila, o koho se jedná, rozbušilo se mi srdce. Jen jsem
vám přišla vyjádřit upřímnou soustrast. Mimochodem, tohle
je strážmistryně Ni Nuallánová.“

Stephen Herlihy kývl na Kynu a pak se zeptal: „Co se přesně stalo? Byla to havárie?“

„To zatím nevíme jistě. Podle našich informací se tam nenacházelo žádné jiné vozidlo, ale samozřejmě stále čekáme na Billa Phinnera, až nám to potvrdí.“

„To je tragédie. Opravdu strašná tragédie. Měl před sebou takovou skvělou kariéru. Předpokládal jsem, že by se jednou mohl stát soudcem Nejvyššího soudu, nebo dokonce jeho předsedou.“

„Byl to ten nejlaskavější soudce, jakého jsem kdy poznala,“ vložila se do rozhovoru úřednice. „Na konci každého slyšení mi nikdy nezapomněl poděkovat a k narozeninám mi posílal květiny.“

Katie pokračovala: „Vím, že je na to trochu brzy, ale potřebuju se vás zeptat, jak to teď bude s odsouzením Donala Hagertyho. Za pár hodin pořádáme tiskovku a média to budou chtít vědět. Přiznejme si, že jde o nejsledovanější soudní proces tohoto roku.“

„Samozřejmě vzhledem k tomu, že se jedná o tak závažný případ, předsedal soudce Quinn procesu s Hagertym společně se soudkyní O'Raffertyovou. Ale už jsem mluvil se soudcem Kellym a ten mě ujistil, že bude zcela v souladu se zákonem, když soudkyně O'Raffertyová vynese rozsudek sama. Sdělila mi, že se se soudcem Quinnem už dohodli na trestu odnětí svobody i na jeho délce a že má k dispozici jejich e-mailovou korespondenci a poznámky, které to dokazují, takže nové soudní řízení nebude nutné.“

„Kdy ho tedy odsoudí?“

„Po pohřbu soudce Quinna, ať už bude kdykoli. Chceme mu projevit úctu.“

„To je trochu problém. Ještě budeme muset provést pitvu.“

„Nejste si jistí, jak zemřel?“

„Je to jen běžná praxe. Dám vám přirozeně vědět, až budeme mít výsledky. Mezitím ale můžete udělat něco vy pro mě. Připravil byste mi seznam všech soudních procesů, které soudce Quinn vedl — řekněme — v posledních dvou letech? A také seznam obžalovaných, které odsoudil, a jaké pokuty nebo tresty jim udělil.“

„Ano, zajisté. To všechno je v soudních protokolech.“

Ještě spolu hovořili, když se na chodbě objevila samotná soudkyně O'Raffertyová v dlouhém černém přepásaném trenčkotu a s kufříkem v ruce. Byla přibližně stejně vysoká jako Katie, podobaly se jako sestry, ale soudkyně měla kaštanově hnědé vlasy, nikoli zrzavé jako komisařka, a nebyla nalíčená. Když k nim došla, Katie podle jejích opuchlých očí poznala, že nejspíš plakala.

„Jak se vám daří, paní komisařko?“ pozdravila ji.

„Jsem otřesená, Vaše Ctihodnosti, jistě jako vy. A jako všichni ostatní, kteří Garretta znali.“

„Už to oznámili jeho ženě? Orle?“

„Ano. Jakmile jsme určili jeho totožnost, požádala jsem komisaře Pearse, aby k nim domů poslal strážníky, kteří jí to oznámí.“

„Sám jsem se jí dvakrát pokoušel dovolat, ale nezvedala to,“ poznamenal Stephen Herlihy. „Předpokládám, že to tou dobou už věděla.“

„Asi je to tak lepší. Aspoň se to nedozví ze zpráv.“

Katie se zeptala: „Měla byste na mě pár minut, Vaše Ctihodnosti? Chtěla bych vám v krátkosti položit několik otázek.“

Soudkyně O'Raffertyová pohlédla na Stephena Herlihyho a pak pokrčila ramený. „Jistě. Ale ve čtyři se mám sejít s kamarádkou v knihkupectví, takže mám jen chvilku.“

„Můžete jít ke mně do kanceláře,“ navrhl Stephen Herlihy.

Katie, Kyna a soudkyně O'Raffertyová vešly do pracovny vedoucího soudního kanceláře a posadily se. Z portrétu na ně shlížel vlídně se usmívající ctihodný soudce William O'Brien FitzGerald, původem z Corku, který byl předsedou irského Nejvyššího soudu pouhý rok, než předčasně a nečekaně zemřel. Katie se neubránila myšlence, že Garrett nežil ani tak dlouho jako on.

„Tak co byste chtěla vědět?“ zeptala se soudkyně O'Raffertyová. Neustále se rozhlížela po kanceláři, jako kdyby se pokoušela najít něco, co si tam zapomněla, jako třeba deštník, knihu nebo nákupní tašku.

„Přes čtyři měsíce jste se soudcem Quinnem úzce spolupracovala na soudním procesu s Hagertym. Naznačil vám někdy, že se obává o svou bezpečnost?“

„O svou bezpečnost? V jakém smyslu?“

„Například ho O'Flynnův gang mohl varovat, že pokud shledá Donala Hagertyho vinným, tak za to zaplatí.“

„Jestli ho varovali, nikdy se mi o tom ani slovem nezmínil. Jak sama přece víte, O'Flynnovi chodí k soudu pravidelně, sedají si na místa vyhrazená pro veřejnost a probodávají nás pohledem. Ale nikdy nikdo nepředložil důkaz, že by byl Hagerty členem jejich gangu nebo že by ho pověřili, aby zabil Michaela Riordana.“

„Pokud ne, proč se o ten proces tak zajímají?“

„To nevím. Rozhodně jsem neměla v úmyslu se jich na to ptát.“

„A vás kontaktovali?“

„Ne.“

„Přesto, Vaše Ctihodnosti, vážně nemáte podezření, že by za tím mohli stát O'Flynnovi?“ zeptala se Kyna. „Vždyť O'Flynnovi

a Riordanovi spolu válčí už od nepaměti. Jejich spor si dosud vyžádal třináct obětí — šest O'Flynnových, a počítáme-li Michaela, sedm Riordanových.“

Soudkyně O'Raffertyová pokrčila rameny. „Samozřejmě je velmi pravděpodobné, že jsou do toho nějak zapletení, i kdyby Hagertymu jen dodali vražednou zbraň. Ale já můžu vynášet rozsudky pouze na základě důkazů, které jsou mi předloženy. Hagerty u soudu zopakoval slovo od slova totéž, co řekl u výslechu po svém zatčení. Zastřelil Michaela Riordana, protože mu ukradl zásilku kokainu a marihuany v hodnotě sedmnáct tisíc eur.“

„Co si o tom myslel soudce Quinn?“

„Garrett? Ten o tom vůbec nepochyboval. Byl naprosto přesvědčený, že si O'Flynnovi Hagertyho najali. Ale když je Hagerty neudal, nebylo možné to dokázat. Vždyť ani vám to nepřišel a u soudu ho k tomu nepřiměla ani obžaloba, i když se úporně snažila. Garrett říkal, že kdyby je Hagerty udal, sám by se odsoudil k smrti. Tušil, že by ve vězení nevydržel ani pět minut, než by se k němu dostal někdo z O'Flynnových kumpánů s žiletkou nebo naostřeným kartáčkem na zuby.“

„Kdy přesně to Garrett říkal?“

Soudkyně O'Raffertyová najednou znervózněla a zrudla. „Říkal mi to... Už nevím. Asi jsme si o tom povídali u oběda. Nechápu, co to s tím má společného.“

„Jistě. To máte pravdu, Vaše Ctihodnosti. Jen mě to zajímalo. Tento proces jste se soudcem Quinnem určitě projednávali od rána do večera. Bylo by užitečné vědět, co si o něm myslel.“

„Ano, probírali jsme ho velmi podrobně. Vlastně jsme o něm diskutovali celé hodiny. Obzvláště o vraždě Saoirse Riordanové a těch dvou dětí.“

„Co k tomu říkal Garrett? Nevadí vám, že o něm mluvím jako o ‚Garrettovi‘? Vypadá to, že jste nebyli jen kolegové, ale že jste se i přátelili.“

„To ano, přátelili,“ přitakala soudkyně O’Raffertyová. Na chvíli se odmlčela a pak tiše zopakovala: „To ano.“

Kyna beze slova čekala. Konečně soudkyně O’Raffertyová pozvedla zrak a pak pronesla: „Říkal, že aspoň Saoirse nikdy nepozná, jaké to je ztratit manžela, a děti nepoznají, jaké to je ztratit otce.“

„Co tím podle vás myslel?“ zeptala se Katie.

„Nevím. Upřímně řečeno tím podle mě nic nemyslel. Nejspíš to byla jen... jedna z jeho úvah.“

Nastalo dlouhé ticho. Ačkoli soudkyně O’Raffertyová tvrdila, že spěchá na schůzku s kamarádkou do knihkupectví, nezdálo se, že by se chystala odejít. Naopak seděla a lehce si tiskla konečky prstů ke rtům, jako by zapomněla, že se nachází v pracovně vedoucího soudní kanceláře, a myslela na jiné místo a čas. Nakonec promluvila Katie: „Nebudeme vás déle zdržovat, Vaše Ctihodnosti. Kdybychom měli další otázky, ozveme se vám. A samozřejmě vám dáme vědět výsledky Garrettovy pitvy.“

Soudkyně O’Raffertyová se na ně krátce, pochmurně usmála a vstala. Bez dalšího slova vyšla z kanceláře. Po jejím odchodu Katie Kyně vyčínila: „To bylo bezcitné.“

„Vždyť to bylo nad slunce jasnější, nemyslíš? Milovala ho.“

„Ta chudinka je v šoku, Kyno. Ještě ani neměla čas začít truchlit.“

Kyna věnovala Katie pohled, který byl zčásti soucitný, ale zčásti také pronikavý, jako by říkala: *Soudkyně O’Raffertyová není jediná, že?*

Takřka vzápětí, co si ve své kanceláři pověsila kabát, zaklepal na otevřené dveře vrchní komisař Brendan O'Kane. Katie se neotočila, aby ho pozdravila, nic neřekla, posadila se ke stolu a vzala do ruky zprávy, které jí tam nachystala její osobní asistentka Moirin.

„Můžu si s tebou promluvit, Katie?“

„Můžu vám v tom nějak zabránit?“ opáčila komisařka, aniž vzhlédla.

„Ta zpráva o soudci Quinnovi je obrovský šok, že?“ prohodil a pomalu se přiblížil k jejímu stolu, ale zastavil se, aby u ní nestál příliš blízko. „Sean Begley mi říkal, že jsi jeho totožnost určila ty.“

„Ano, já. Měl na ruce prsten, který jsem ho viděla nosit u soudu. Je velmi neobvyklý, proto jsem ho poznala.“

„Aha. Tak to bylo štěstí. Nebo vlastně smůla vzhledem k tomu, co se mu stalo. Ale aspoň jsi ho identifikovala. Jakou máš teď strategii?“

Katie se na něj stále nepodívala. „Procházíme záznamy z průmyslových kamer a pokoušíme se zjistit, proč zamířil na sever, místo toho, aby jel přímo sem, k budově soudu. Cailin Walshová zašla se strážníky za jeho manželkou a zeptala se jí, co tam mohl dělat, ale jeho žena neměla ani ponětí.“

Odmlčela se, zamračila se na dokument, který právě zvedla, a pak dodala: „Jakmile budou technici na místě činu hotovi, převezou jeho ostatky na pitvu do Corkské univerzitní nemocnice. Za chvíli zavolám Mary Kelleyové a zjistím, jestli na ni má čas. Zbytky jeho auta dopraví do Midletonu, kde ho podrobně prozkoumají forenzní technici. Byl tam jeden svědek, místní farmář, který na místě činu viděl nějaké další auto, když soudcův jaguár vzplál. Ukázali mu fotky různých SUV a podle něj to byl nejspíš range rover nebo land cruiser. Zveřejníme výzvu, třeba ho tam někdo zahlédl.“

„Sean říkal, že to nevypadalo jako nehoda.“

„Ne, to nevypadalo.“

„Napadají tě nějakí podezřelí? O'Flynnovi se zdají být nejpravděpodobnějšími pachateli, co myslíš?“

„O'Flynnovi měli nepochybně motiv vzhledem k tomu, že měl vynést rozsudek nad Donalem Hagertym. Ovšem Garrett Quinn za tu dobu, co soudcoval, poslal do vězení spousty zločinců. Dokonce stovky. Kterýkoli z nich ho mohl natolik nenávidět, že se mu chtěl pomstít.“

„Ano, to máš asi pravdu. Víš, že mi jednou jeden odporný drogový dealer, kterého jsem zatkl před pěti lety, prohodil oknem obýváku kladivo?“ Na chvíli se odmlčel, ale upřeně ji pozoroval. „Dobře, Katie,“ řekl nakonec. „Průběžně mě informuj o nejnovějším vývoji, ano?“

„Jistě.“

Katie si dál procházela zprávy, tu a tam si něco poznamenala, ale stále nezvedala oči.

Brendan se ohlédl přes rameno a ujistil se, že ho Moirin nemůže slyšet, i když měla dveře do kanceláře otevřené. A pak velmi tichým hlasem spustil: „Ehm... co se týče té druhé záležitosti.“

Katie odložila pero a podívala se na něj. Pořád mu to slušelo: měl tmavé vlnité vlasy, orlí rysy a rošťácké oči, avšak to, co jí na něm kdysi připadalo tak zábavné a přitažlivé, na ni teď působilo povrchně a neupřímně. Nemohla vystát ani vůni jeho vody po holení.

„Už jsi... o tom přemýšlela?“ zeptal se jí.

„Popravdě řečeno ne.“

„Takže to nebudeš nijak řešit?“

„Nevím. Nejsem si jistá, jestli se přes to dokážu přenést.“

„Katie... uznávám, že jsem udělal chybu. Mylně jsem si vyložil signály, které jsi mi dávala.“

„Jaké signály jsem ti dávala? Byla jsem úplně namol. Vždyť jsem proboha nebyla ani při vědomí.“

„Ale víš — vzhledem k naší minulosti — sotva mi můžeš vyčítat, že jsem si myslel, že to chceš stejně jako já.“

„Brendane, to bylo před čtrnácti lety, mezitím jsem byla vdaná, ovdověla jsem a ztratila jsem muže, kterého jsem tak moc milovala. Ježíši, ještě to nejsou ani čtyři hodiny, co jsem mu hodila hrst hlíny na rakev. A ty po mně chceš, abych si tu teď sedla a přemýšlela o té špinavosti, co jsi mi udělal, a odpustila ti to?“

Brendan se kousal do rtu, stál a zíral na ni, ruce svěšené podél těla. Vypadal spíš jako potrestaný školák než jako vrchní komisař.

„Tak jo, nechme to prozatím být,“ odpověděl. „Ale doufám, že v sobě najdeš sílu hodit to za hlavu a budeš to brát tak, jak to skutečně bylo. Jednalo se namouduši o nedorozumění.“

V jiný den, v jinou dobu by Katie vyskočila ze židle a seřvala by ho na tři doby. Avšak dnes, v tuto chvíli tak hluboce truchlila po Conorovi a ještě se nevzpamatovala z pohledu na Garretta spáleného na uhel ve vlastním jaguáru.

„Nejprve si o tom promluví s právníkem,“ odvětila, skoro jako by mluvila sama se sebou. „Pak se rozhodnu, jestli to chci nahlásit našemu ombudsmanovi.“

„Policejnímu ombudsmanovi? Ale no tak. To bys přece neudělala, ne? Vždyť je to jen osobní záležitost mezi námi dvěma, a ne něco, co by snad měla prošetřovat komise.“

Katie se mu chystala odpovědět, když vtom jí zazvonil telefon. Ve sluchátku se ozval komisař Michael Pearse.

„Kathleen? Před čtvrthodinou nám volali z hospody Weavers v Gerald Griffin Street. Barman nahlásil střelbu a jednu oběť. Byla na místě mrtvá. Hickey a O'Dea byli ve Fair Hillu,

a tak tam dorazili během několika minut. Tomu nebudete věřit.“

„Tak schválně, pokračujte.“

„Tou obětí je Billy Hagerty, bratr Donala Hagertyho. Vystřelili mu mozek z hlavy, takže neměl nejmenší šanci.“

„Panebože, Michaeli. Myslíte to vážně?“

„To si pište a je to ještě zašmodrchanější. Tu střelbu na vlastní oči viděli dva svědci, a neuhádnete, kdo — Thomas O'Flynn a Muireann Nic Riadaová. A taky tam byli tři O'Flynnovy gorily.“

„Byl tam Thomas O'Flynn? A Muireann?“ Katie zakryla telefon rukou a oznámila Brendanovi: „Zastřelili Billyho Hagertyho. A jeden z očitých svědků je Thomas O'Flynn.“

„Ježíši. V tom mají určitě prsty Riordanovi,“ prohlásil Brendan. „Soud přece musel odložit slyšení, při kterém měli odsoudit Donala Hagertyho, ne? Vsadím se, že se Riordanovi rozhodli vzít spravedlnost do vlastních rukou.“

„Michaeli, viděl O'Flynn toho střelce?“ zeptala se Katie komisaře.

„Ne. Teda aspoň to tvrdil. Ale Muireann tajně sdělila O'Deaovi, že se střílelo z hnědavého sedanu značky Honda. Zrovna, když vycházeli z hospody, to auto zpomalilo a nějaký muž na zadním sedadle třikrát vystřelil. Říkala, že měl šátek přes obličej, takže mu do něj neviděla, a to auto prý zmizelo tak rychle, že nestihla zahlédnout espézetku. Nemohla O'Deaovi prozradit nic víc, protože... vždyť víte.“

„Jistě, rozumím. Díky, Michaeli. Víme, kde se teď O'Flynn nachází?“

„Weavers i oblast kolem jsme samozřejmě prozatím uzavřeli, ale Muireann nám poslala esemesku, že odjel do hospody

Eugene's Lounge v Shandon Street a připojili se k němu jeho další čtyři kumpáni. Nejspíš mají válečnou poradu.“

„Dobře. Hned tam pošlu Roberta Fitzpatricka a Ronana Caffreyho, ať si s ním trochu popovídají. Robert zná O'Flynnovy už roky, Thomase i celý jeho gang. Myslím, že chodil s Aodhanem O'Flynnem do školy.“ Na chvíli se odmlčela a pak dodala: „Média už o tom asi ví, co?“

„Ano, to určitě. Právě jsem mluvil s Mathewem. Ale vy pořádáte tiskovou konferenci za dvacet minut, nemám pravdu?“

„To bych ráda věděla, co jim tam řeknu, Michaeli. Ježíši! Vždyť tohle je od posledního zatmění Slunce to nejtemnější odpoledne.“

Katie položila telefon. Brendan tam pořád stál a pozoroval ji. Nepokoušela se z jeho výrazu nic vyčíst, protože nechtěla vědět, co si myslí, a vůbec ji nezajímalo, co se jí chystá říct. Ten večer, kdy se dozvěděla, že se Conor zabil, vypila příliš mnoho vodky. Brendan ji zavezl domů do Carrig View a poté, co usnula jako špalek, na ni vlezl, stáhl jí tanga a vnikl do ní. Jemně, ne prudce, spíše jako milenec než sexuální násilník, přesto se to v podstatě znásilnění rovnalo. Nešlo se vymlouvat na skutečnost, že byli několik měsíců milenci v době, kdy chodili na policejní školu v Templemore. Tehdy jejich vztah ihned ukončila, poté co ho načapala, jak ji podvádí se spolubydlicí.

„Katie...“ stačil říct, ale komisařka znovu zvedla sluchátko a vyfukala číslo na inspektora Fitzpatricka.

Když to vzal, spustila: „Roberte? Už jste slyšel, že zastřeli-li Billyho Hagertyho? Ano? A víte, že jedním ze svědků je váš starý známý Thomas O'Flynn? Já vím, je to neuvěřitelné. To by člověk nevymyslel, že? Ne. A co byste říkal tomu, kdybyste se za ním stavil na jedno do Eugene's Lounge?“

Brendan chvíli čekal, zatímco Katie mluvila s inspektorem Fitzpatrickem, ale pak se tiše otočil a vyšel z její kanceláře, přičemž ve dveřích zvedl ruku jako poručík Columbo, jako by jí tím říkal: *Dělej si, co chceš, Katie — co chceš!*

5

Deštivé mraky se už rozehnaly, ale začínalo se stmívat, a tak Roisin tlačila kočárek s dítětem po pěšině podél řeky co nejrychleji. Nechtělo se jí ven, ale Ita dvakrát zvracela a měla teplotu, takže s ní zaběhla na polikliniku v Blackrocku. Lékař dal holčičce dávku fenobarbitalu a teď klidně spala.

Roisin byla vyčerpaná. Ita se asi šestkrát za noc probudila s pláčem a profňukala celý den, ale dívka se ještě potřebovala stavit do čistírny pro nejnovější várku šatů a džínů, které musela upravit. Když čekala Itu, vzdala se práce hostesky na letišti u společnosti Ryanair. Teď živořila z peněz, které si vydělávala šitím, z přídavků na dítě a finanční podpory pro samoživitelky.

Minulý týden oslavila v kavárně své jednadvacáté narozeniny úplně sama. Její rodiče s ní nepromluvili od chvíle, kdy jim oznámila, že čeká dítě. A stejně tak její bratři. Roisinin přítel Colm zmizel beze stopy, jakmile jí vyšel pozitivní těhotenský test. Na svůj věk však nevypadala — člověk by jí hádal spíš šestnáct. Byla malá a hubená a měla dlouhé tmavohnědé vlasy, které si ledabyly nacpala pod baret. V zeleném vlněném kabátě působila jako nalezenec nebo záškolačka.

Když dorazila skoro až k Church Avenue, uviděla starého Peadara Ó Dálaigha, jak se s rozcuchaným bílým irským jemnorstým pšeničným teriérem Pógem blíží k ní. Peadar bydlel v bungalovu v Sunnyside naproti ní. Vlasy měl bílé a rozcuchané jako jeho pes a na sobě pomačkaný nepromokavý plášť se spadlými rameny, takže vypadal, jako by ho někdo jen tak

halabala zamotal do balicího papíru. Dokonce ho měl místo pásku převázaný sisalovým provázkem.

Zastavil se a hvízdal na Póga, aby také zůstal stát.

„Roisin, jak se ti vede? V tuhle denní dobu tě venku obvykle nepotkávám.“

„Ita je nemocná, Peadare. Musela jsem ji vzít k doktorovi.“

Peadar se sehnul a podíval se na holčičku, která tvrdě spala s palcem v puse. „Pokaždé když ji vidím, vzpomenu si na svou maličkou Sinéad. Bylo jí jen dva a půl roku, když umřela. Kdyby ji neskolil zápal plic, oslavila by příští čtvrtek třiačtyřicáté narozeniny.“

„Bůh ji nejspíš z nějakého důvodu chtěl zpátky v nebi,“ odvětila Roisin.

„Možná máš pravdu. Ovšem přál bych si, aby nám umožnil těšit se z její společnosti o něco déle a dal nám příležitost ji ukázat, jak moc ji zbožňujeme. Víš, že mám její panenku pořád doma? Sedí na opěradle pohovky a usmívá se, jako by si snad myslela, že malá Sinéad jednoho dne přicupitá do pokoje, zase si ji vezme a pomazlí se s ní.“

Roisin nevěděla, jak na to odpovědět. Položila Peadarovi ruku na rameno a věnovala mu smutný úsměv, ale vtom se přes řeku přehnal studený vítr, rozčeřil její stříbřitě šedou hladinu a několik zbylých listů na stromech podél cesty znepokojeně zašustilo.

„Musím s Itou zpátky do tepla, Peadare,“ řekla. „Nechceš se zítra ráno stavit na čaj a popovídat si?“

„To by bylo skvělé, Roisin. Moc rád. Myslím, že jsem od pondělka vůbec s nikým nemluvil. Jen jsem teda Dermotovi v krámu řekl: ‚Co je nového?‘“

Póg náhle netrpělivě zakňučel a Peadar se za ním odbelhal. Roisin se zachvěla a dál tlačila kočárek s Itou po pěšině. Poryvy

větru ještě zesílily a řeka opětovně narážela do schodů, kde lidé občas přivazovali lodky.

Neviděla ani neslyšela vysokého, hubeného muže v plandavé šedé teplákové soupravě, který zpoza rohu Church Avenue vystartoval směrem k ní. I kdyby si ho všimla, nevěnovala by mu velkou pozornost. Podél řeky lidé běhali běžně, stejně jako tam venčili psy nebo lovíli ryby, i když se toho v Lee kromě cípala hlavatého moc chytit nedalo. Ryby si hledaly potravu u kanalizačních výpustí.

Když se k ní muž přiblížil, zrychlil. Jakmile ho od ní dělilo necelých deset metrů, běžel, jako by mu za patami hořelo. Teprve ve chvíli, kdy byl téměř u ní, zaslechla úderý jeho kroků a koutkem oka ho zahlédla.

Natáhl obě ruce před sebe a narazil do Roisinina ramene i do madla Itina sportáku. Dívka se tak lekla, že ani nevykřikla. Zřítíla se i s kočárkem do řeky a vzápětí už lapala po dechu a zmítala se v ledové vodě, zatímco kočárek se rychle potápěl.

„Panebože, pomozte mi!“ zaječela. „Neumím plavat, pomozte mi někdo!“

Házela sebou na vodní hladině a zoufale se snažila dostat ke kočárku. Viděla, že Itina růžovo-modrá deka začala okamžitě nasakovat vodou, a tak nejenže stahovala kočárek ke dnu, ale zároveň nakláněla jeho rukojeť dopředu mimo Roisinin dosah. Dítě muselo stále spát, protože nevydalo ani hlásku.

„Pomozte mi! Pomozte mi!“ zakřičela Roisin. „Moje holčička se utopí. Pomozte mi!“

Kopala nohama a mávala rukama, ale kabát jí rychle těžkl a dívka dál polykala špinavou, studenou vodu. Znovu se pokusila vykřiknout, ale jen zakloktala a nesrozumitelně zachrčela.

Zajela pod hladinu, a ačkoli zavřela ústa, tiskla rty k sobě a snažila se zadržet dech, šokem z ponoření potáhla nosem a ucítila, jak jí do plic bolestivě vnikla voda.

Začala kopat ještě zběsileji, vynořila se nad hladinu, zamrkala a ke svému zděšení spatřila, že už je vidět jen jedna rukojeť Itina kočárku. Pokusila se k němu vyrazit, ale už jí docházely síly a kabát ji stahoval dolů.

Vtom však zaslechla chraplavý hlas: „Vydrž, Roisin! Vydrž, zlatíčko! Jdu pro tebe! Vydrž!“

Otočila se a uviděla, že na schůdcích stojí Peadar, že si už svlékl svůj starý hnědý nepromokavý plášť, a právě si z nohou strhával holínky.

„Šlapej vodu, děvče! Šlapej vodu!“ zakřičel na ni. S rozpaženými rukama nemotorně dobalancoval až na kluzký spodní schod. Pak se — po chvilce zaváhání — vrhl do vody hrudníkem napřed. Póg okamžitě přeběhl trávník a skočil do řeky za ním.

„Pógu! Ty hlupáku! Vrať se na břeh!“ zařval na něj Peadar. Pes však plaval dál za ním a muž s tím nic nezmohl. Zamířil k Roisin, a i když byl starý a stále měl na sobě tlustý pletený svetr, plaval prsa rázně a ani na okamžik nepolevil. Hlavu držel vysoko nad hladinou a jeho rozcuchané bílé vlasy se smáčely v ledové vodě.

„Ita!“ zalapala po dechu Roisin. „Zachraň Itu!“

Peadar nic neřekl, ale asi pěti záběry se dostal k madlu sportáku. Uchopil ho a vydal se zpátky ke schůdkům, ponořený kočárek táhl za sebou.

Roisin už nezahlédla, jak tam doplaval, neboť se opět potopila. Znovu se pokusila zadržet dech, šlapala nohama a divoce máchala rukama jako deštěm promáčené ptáčátko, které se snaží vzlétnout, ale tentokrát byl na ni její kabát příliš těžký.

Tělo měla ztuhlé chladem a voda ji neúprosně stahovala níž a níž, jako by jí odmítala dát šanci na záchranu. Nohama narážila na dno řeky a kolena se jí podlomila. Pokusila se naposledy odrazit ode dna, ale měla pocit, že jí prasknou plíce. Napila se velkého množství vody. Bolest v hrudi byla tak ostrá, že vykřikla, voda kolem ní zabublala a ona se napila ještě víc. Ani ve snu by ji nenapadlo, že utonutí tolik bolí.

Pomalu klesla do bahna, které se kolem ní zvedlo jako vzdouvající se černá mračna. Když dopadla na záda, její baret se vznesl a dlouhé tmavé vlasy se rozprostřely do podoby vějíře. Póg, jehož bílá srst byla v šeru sotva vidět, se také ponořil ke dnu a ulehl vedle ní, jako by ji chtěl doprovodit na věčnost.

6

Katie s Kynou právě vcházela do konferenční místnosti, aby mohla informovat média, když na ni inspektor Mulliken zavolal: „Paní komisařko! Madam!“ a chodbou přispěchal k ní.

„Co se děje, Tony?“ zeptala se ho. „Mám tady pár hladových vlků, co čekají, až je nakrmím.“

„Právě mi volal Francis O'Rourke. Shazovač od řeky Lee znovu udeřil.“

„To nemyslíte vážně. Kdo je to tentokrát?“

„Mladá žena a její dítě v kočárku. Holčičku zachránili, ale tu ženu ještě nenašli, pravděpodobně se utopila. Zatím nevíme, jak se jmenovala.“

„Panebože! Kde se to stalo?“

„Asi v polovině pěšiny podél řeky mezi parkem Marina a veslařským klubem. To je podruhé, co strčil do vody někoho odtamtud, a je to už sedmá oběť.“

„Kdo zachránil to dítě?“

„Asi osmdesátiletý stařík. Převezli je oba do Fakultní nemocnice Mercy. Záchranáři říkali, že to nejspíš oba přežijí.“

„A co ta mladá žena?“

„Zatím nemáme žádnou stopu, ale kontaktovali jsme pátrací a záchrannou službu, aby našli její tělo a vytáhli ho. Jestli se jim to nepodaří, požádáme o pomoc námořnictvo.“

„Máme nějaké další svědky?“

„Pokud vím, tak žádné. Komisař Pearse tam poslal seržanta O'Farrella se šesti policisty a informoval o tom Billa Phinera.“